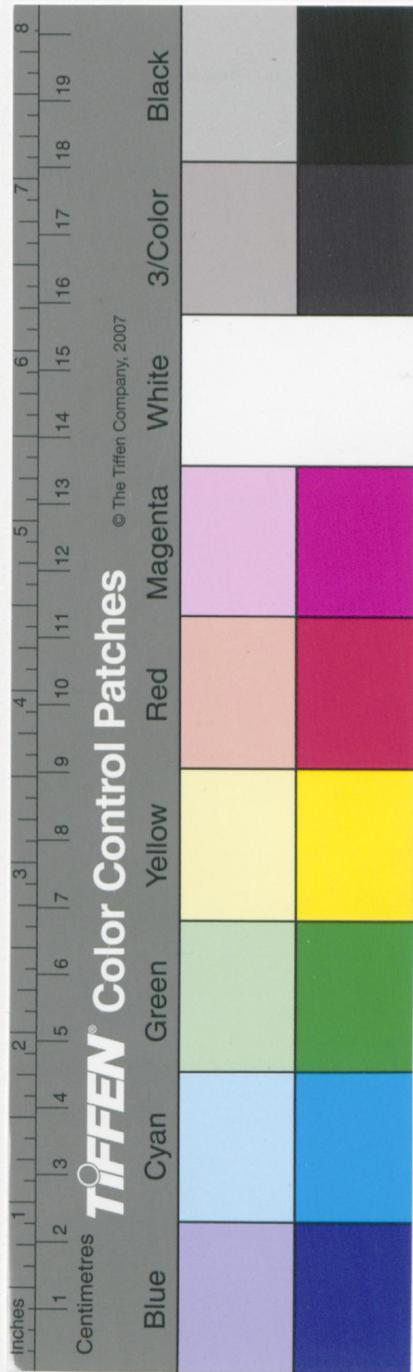

Skoskrift III. 7-2.

Freitag aft. midd. kl. 4. 1839.²

Käraste! Sista natten sof Walter bättre än
han på länge sofvit. Likväl har han varit
litet kuirig på dagen, visst icke af längtan
eftu dig skall du tro, utan eljest af påbrände.
Han har nu ätit allt emellanåt och merändels
fått behålla sitt smäl. Jag hade Calonius här
i dag tillfälligtvis och frågte äfven om
Waltu. Han ansåg allt vara tandplågor,
förordnade bad och syrstillande droppar och
bad mig föröfrigt vara obekymrad om hans
qvälningar. Febern har nu varit alldeles
borta, och den gamla Svettningen har infun-
nit sig i stället. Jag tycker att gossen alldrig
sofvit så mycket som denna tid. Äfven
nu tar han sig en luv, som börjat redan före
min middagssovning. Besynnerligt är, att han
alldeles icke förmärks sakna dig; jag har
alldrig kunnat tro att ett barn skulle till
sådan grad kunna vara olite sin far.
För honom tyckes du gärna få dröja i
Helsingfors fast till Söndag afton.

Paltarne leva som vanligt i krig med
hvarandra och Lisett så lång Kagen är,
och då jag, såsom nu Saktadt deras
Skral vilje vara hemma, blir jag ut-
skurad och utstudad.

Min bästa du var nu obekymrad
om Walter och lita på att han blir
väl skött. Troligen är han icke så röd
då du kommer hem, som den lilla po-
seknoppen i Salsfönstret, men långt
mera Söt tror jag du skall finna ho-
nom ändå.

Jag måste nu skynda till Borenius
emedan kl. liden till 5, då han skall resa.
Helsa alla tusendefullt, men lät lik-
väl inte denna tidödande Commission
tjena till ursäkt för en förlängd
vistelse i Helsingfors.

Din

R.

